

R

Dr. Réti Lajosné annak a nagy generációnak egyik jelentős tagja, akik a magyar textilipart az 1960–1970-es években igen magas színvonalra fejlesztették.

1921. január 29-én született. 1939-ben érettségizett, majd textilgyári segédmunkás volt a Dukesz gépi-hurkoló gyárban. 1947-től titkárnőként dolgozott, elvégezte a közgazdaság-tudományi egyetemet. 1949-ben a Warnsdorfi Szövetgyár igazgatójává nevezték ki. Később az Első Magyar Cérnagyár állami ellenőre, 1949. decemberétől a Budapesti Selyem- és Fonalkereskedelmi Rt. vállalatvezetője volt. 1950 januárjában lett a Könnyűipari Minisztérium osztályvezetője.

1954-ben nevezték ki a Selyem- és Gyapjúárugyár vállalatvezetőjévé, később igazgatójává, majd vezérigazgatójává, és ezt a beosztását 23 éven át kiemelkedő teljesítménnyel töltötte be.

Az ő kezdeményezésére változtatták meg a gyár elnevezését – a vállalat jellemző termékeinek, a finom női fehérneműknek korábbi, a piacon igen jól csengő márkanévéről – Habselyem Kötöttárugyára.

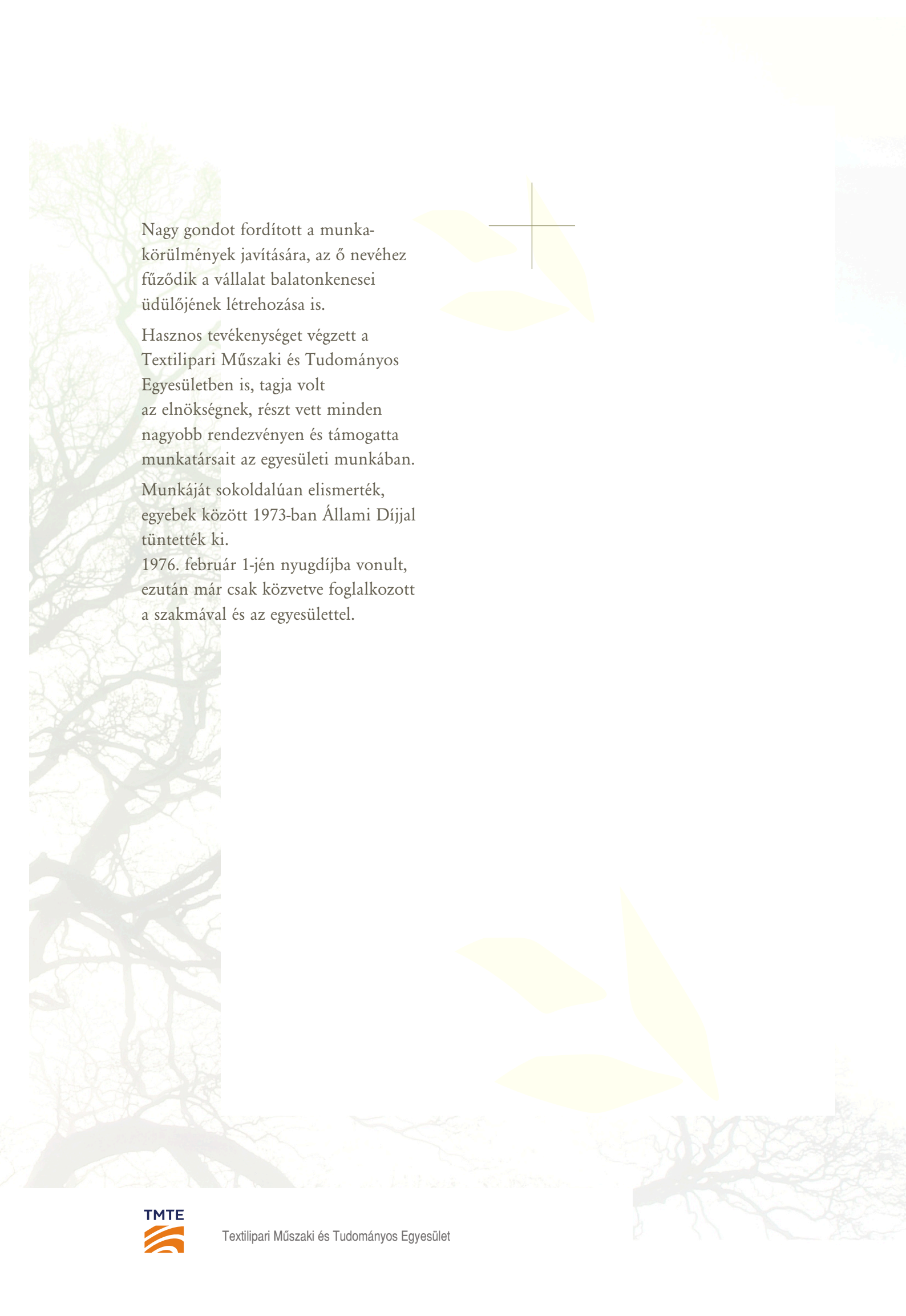

DR. RÉTI LAJOSNÉ

A budapesti Váci úton működő céget 1961-ben vonták össze a Pesterzsébeti Kötöttárugyárral és az így kialakult nagyvállalat dr. Réti Lajosné vezetésével óriási fejlődésnek indult.

Az 1950-es években még csak 300 főt foglalkoztató gyár a 70-es évekre több telephelyes, 5000 főt foglalkoztató vállalattá nőtte ki magát, ahol európai színvonalú kötöde és több korszerűen felszerelt varroda működött, kiemelkedő gyártmányfejlesztéssel, jelentős keleti és nyugati irányú exporttevékenységgel. Mindez elsősorban dr. Réti Lajosné érdeme volt, aki kiváló érzékkel válogatta meg munkatársait, figyelemmel kísérte munkájukat és segítette őket eredményesen dolgozni, sok esetben emberi, családi problémáik megoldásában is.

DR. RÉTI LAJOSNÉ

Nagy gondot fordított a munkakörülmények javítására, az ő nevéhez fűződik a vállalat balatonkenesei üdülőjének létrehozása is.

Hasznos tevékenységet végzett a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben is, tagja volt az elnökségnek, részt vett minden nagyobb rendezvényen és támogatta munkatársait az egyesületi munkában.

Munkáját sokoldalúan elismerték, egyebek között 1973-ban Állami Díjjal tüntették ki.

1976. február 1-jén nyugdíjba vonult, ezután már csak közvetve foglalkozott a szakmával és az egyesülettel.